

PARAULES DE VIDA

Un desafiament històric

La crisi econòmica s'està agreujant encara al nostre país, amb la destrucció d'ocupació i subsidis que s'esgoten. Els qui tenen la responsabilitat d'aconseguir una solució a aquest drama no estan encertant les decisions. I sobta veure algunes de les seues prioritats a l'hora de governar en aquesta situació. Una d'elles és convertir-se en «administradors» de les tradicions culturals i religioses del nostre poble. Només cal veure la proposta parlamentària d'eliminar el Crucifix dels espais públics.

Una proposta que xoca amb l'esperit que es vol impulsar d'aliança de civilitzacions i de tolerància, i que revela una visió agressiva de la laïcitat, que nega la contribució que la religió pot aportar en la creació d'un consens ètic fonamental.

Una altra prioritat per als nostres polítics, enmig de les dificultats econòmiques que viuen moltes famílies, és la

ressonant nova llei de l'avortament. Aquesta, entre altres qüestions, inclou un pla d'educació sexual i reproductiva fonamentada en la ideologia de gènere, sense arrelament en la veritat de l'ésser humà. Així, l'Estat s'erigeix en principal educador de les consciències, per sobre del respecte degut als pares i a la persona concreta del nen o adolescent. Una educació que es vol implantar en tots els nivells educatius, de manera obligatòria i sense possible objecció de consciència.

Ens trobem, doncs, davant d'un gran desafiament històric al qual cal respondre. Al respecte, són moltes les instàncies de la nostra societat que han manifestat la seua negativa a aquestes propostes, mostrant que la paraula no la tenen únicament els parlamentaris ni els governants. No obstant això, també cal dir que aquest desafiament manifesta que els temps han canviat i que els cristians ens trobem en una nova situació que exigeix de nosaltres una resposta. En aquest sentit, «el vertader camí consisteix a cercar amb serenitat quina ha de ser la nostra resposta com a cristians perquè les generacions futures puguin continuar creient en Déu i trobin en Ell i en la moral cristiana la referència segura i vertadera que la salvi de la incertesa i de la degeneració» (*Catòlics en la vida pública*, 86).

Malgrat totes les dificultats aquesta és també l'hora de Déu. Justament els desafiaments actuals ens porten a centrar-nos en allò essencial i buscar noves formes de presència dels cristians en la vida pública, com s'ha posat de manifest, tant amb la presència als carrers com a través d'Internet, com també, sobretot, en l'esforç constant per mantenir aquells valors i conviccions que ennoblixen la nostra vida i ens duen a viure les grans realitats humanes a la llum de Crist.

† **Javier Salinas i Viñals**
Bisbe de Tortosa

Una tradició infantil entranyable

La globalització i la internacionalitat arriba a les nostres tradicions, com la tradició montserratina de l'anomenat bisbetó. Coincidint amb la festivitat de sant Nicolau, patró dels infants, a Montserrat hi ha un costum que ve dels temps medievals. Els membres de l'escolania elegeixen un company seu com a bisbetó i dos companys més, un com a vicari i un altre com a secretari del jove prelat, que aquell dia té unes atribucions especials, de les quals sempre en fa ús amb un gran seny. Doncs bé, el bisbetó 2009 és un noi que es diu Steen Knudsen i Esquerda, de Collbató (Baix Llobregat), de pare danès i de mare catalana, mentre que com a vicari episcopal fou escollit Pau-Joan Pratsobrero i Andreu, de Gurb (Osona) i com a secretari episcopal, en Niels Knudsen i Esquerda, germà bessó del bisbetó.

GLOSSA

No els oblidem

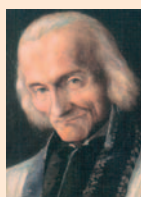
Una noia, en el moment de les pregàries dels fidels de la Missa del Gall parroquial, pregà dient: «Pare, avui volem tenir presents, també, els qui mai estan presents en el nostre món, aquells a qui hem fet invisibles o els hem tret la veu, els que sofreixen perquè altres puguin gaudir: els més pobres i els empobrits. Volem tenir presents tots aquells que neixen, viuen i moren enmig d'una crisi social i econòmica permanent, fruit dels valors d'una societat que nosaltres —que sí que tenim veu i vot— anem forjant dia a dia.

»És per això que demanem, Senyor, la teva força, perquè ens ajudi a ser una comunitat valenta que denunciï la injustícia i, alhora, una comunitat oberta a tothom que treballi per la justícia, malgrat les dificultats personals i les resistències que ofereix l'estructura social. Volem demanar-te que el nostre desig sigui viure la Vida que el Déu infant, tot just arribat en aquesta nit santa, ens ha portat. Que sapiguem descobrir la presència de Jesucrist en el rostre dels germans que no gaudeixen dels mateixos drets i privilegis que nosaltres. Et demanem, Pare, que la fe en Ell sigui la font on begui el nostre compromís d'amor i de servei als exclosos del món.»

Una pregària «per tots aquells que neixen, viuen i moren enmig d'una crisi social i econòmica permanent», presentada en la nit de Nadal, precisament quan se'ns convida a comprar i consumir sense mesura. A casa nostra, i arreu del món, hi ha moltes persones que s'ajusten a aquesta denominació. Cada dia n'hi ha més. També hi ha moltes persones sensibles a aquesta realitat que demana una resposta. Els cristians hem de ser testimonis de la Vida que ens ha ofert Jesús infant. D'aquesta tendresa de Déu que mira amb misericòrdia la humanitat i confia en la nostra capacitat d'acolliment, de compassió, de compartir, de donació personal generosa, de ser germans. Som al bell mig de les festes nadalenques. Bon moment per revisar les nostres respostes: donar temps a les persones que estan soles, col·laborar en les campanyes de recollida d'aliments, fer un donatiu a Càritas pel quart món, no oblidar el tercer... «En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegarla» (*Jn 1,4-5*). La noia acabava la seva pregària, dient: «Preguem al Senyor». Afegim-hi: «Us ho demanem, Senyor».

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ Allò que ens sorprendrà durant tota l'eternitat és que a nosaltres, essent tan miserables, se'ns hagi donat un Déu tan gran. En sortir de la Santa Taula som tan feliços com ho haurien estat els Mags si s'haguessin pogut endur el Nen Jesús.

▶ Lo que nos sorprenderá durante toda la eternidad es que a nosotros, siendo tan miserables, se nos haya dado un Dios tan grande. Al salir de la Santa Mesa somos tan felices como lo hubieran sido los Magos si hubieran podido llevarse al Niño Jesús.

(*Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón*. Barcelona 1994)

DIUMENGE II DESPRÉS DE NADAL

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient: «El Senyor de l'univers en donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantarà la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat".

M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor; en la seva heretat».

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home / i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 24,1-2.8-12)

La sabiduria se alaba a sí misma, se gloria en medio de su pueblo, abre la boca en la asamblea del Altísimo y se gloria delante de sus Potestades. En medio de su pueblo será ensalzada, y admirada en la congregación plena de los santos; recibirá alabanzas de la muchedumbre de los escogidos y será bendita entre los benditos. El Creador del universo me ordenó, el Creador estableció mi morada: «Habita en Jacob, sea Israel tu heredad». Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y no cesaré jamás. En la santa morada, en su presencia, ofrecí culto y en Sión me establecí; en la ciudad escogida me hizo descansar, en Jerusalén reside mi poder. Eché raíces entre un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad, y resido en la congregación plena de los santos.

▶ Salmo responsorial (147)

R. *La Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales. Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos

santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya.

Por eso yo, que he oído hablar de vuestra fe en el Señor Jesús y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mi oración, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,1-18)

En el principio ya existía la Palabra, y la Palabra estaba junto a Dios, y la Palabra era Dios. La Palabra en el principio estaba junto a Dios. Por medio de la Palabra se hizo todo, y sin ella no se hizo nada de lo que se ha hecho. En la Palabra había vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió.

La Palabra era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre. Al mundo vino, y en el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de ella, y el mundo no la conoció. Vino a su casa, y los suyos no la recibieron. Pero a cuantos la recibieron, les da poder para ser hijos de Dios, si creen en su nombre. Éstos no han nacido de sangre, ni de amor carnal, ni de amor humano, sino de Dios. Y la Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria propia del Hijo único del Padre, lleno de gracia y de verdad.

La Santa Família amb santa Anna i sant Joan Baptista infant, pintura del Greco, Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns:** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Jn 3,7-10 / Sl 97 / 1Jn 1,35-42
- **dimarts:** 1Jn 3,11-21 / Sl 99 / Jn 1,43-51
- **dimecres:** Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12
- **dijous:** 2Co 5,14-20 / Sl 102 / Lc 12,35-40
- **divendres:** 1Jn 4,7-10 / Sl 71 / Mc 6,34-44
- **dissabte:** 1Jn 4,11-18 / Sl 71 / Mc 6,45-52
- **diumenge** vinent, del Baptisme del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Ac 10,34-38 / Lc 3, 15-16.21-22.

Les lectures d'aquest diumenge ens presenten tres itineraris. El llibre de l'Eclesiàstic (conegut també com el Siràcida o llibre del fill de Sira) descriu l'itinerari de la Saviesa. Com la paraula creadora de Déu, la Saviesa surt de la boca de l'Altíssim i travessa el cel, l'abisme, el mar i la terra, buscant un lloc on residir. Al final del seu recorregut posa la tenda a Jerusalem, la ciutat estimada, i juntament amb el seu poble, l'heretat del Senyor, s'encamina cap al temple per celebrar el culte.

El pròleg de l'evangeli de Joan ens parla de l'itinerari del Fill de Déu utilitzant un terme grec, *logos*, que vol dir pa-

raula. El seu viatge va tenir més entrebancs i dificultats que el de la Saviesa: alguns no el varen acceptar i ell va haver de patir el rebuig i la soledat. Malgrat tot, no es va fer enrere sinó que es va mantenir ferm en la seva decisió. Va posar la seva tenda entre nosaltres i es féu home com nosaltres.

Per acabar, la carta als Efesios ens ofereix l'itinerari del cristià, fill adoptiu de Déu. En un primer moment, l'himne d'acció de lloança amb què comença la carta evoca el moviment de Déu vers l'home mitjançant Jesucrist. A continuació, en canvi, Pau defineix el nostre camí vers Déu com una coneixença cada vegada més profunda.

El símbol del viatge o, si volem, de l'itinerari resumeix l'estructura fonamental del Nadal. D'una banda, Nadal és la vinguda de Crist enmig de nosaltres i, de l'altra, és el començament del nostre retorn a Déu, del nostre camí de fe, esperança i amor.

Si fer el primer pas ens fa por, si continuar el camí que vàrem començar anys enrere ens fa por, si fer marxa enrere o redreçar la nostra ruta ens fa por, recordem que el Senyor ens precedeix, obrint nous camins i protegint-nos dels perills. Ell és l'Emmanuel, el «Déu amb nosaltres».

COMENTARI

El qui és la paraula s'ha fet home

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Francesc d'Assís, l'obra de Déu

emblemàtica de la fe cristiana, ens pot ajudar.

Francesc encarna la fe en l'Evangeli de Jesucrist sobretot en aquests punts:

1. Francesc apareix com l'obra de Déu: com la persona per qui la fe ha estat no només una certa experiència sinó manifestació i impacte global de Déu en la seva personalitat. En termes paulins, la iniciativa de la gràcia de Déu ha desplegat en ell la seva acció poderosa.
2. La fe de Francesc és tota atreta per l'Amor de Déu. Francesc basa les seves actituds en l'amor i en la misericòrdia (amor que

aixeca). Francesc deixa passar a través d'ell i dels seus companys tota la força humanitzadora i divinitzadora de l'amor de Déu.

3. Juntament amb la misericòrdia, Francesc desplega l'alegria, la pobresa, la fraternitat, la pau i la reconciliació, un sentit totalment positiu de la Creu, és a dir, disposa l'Evangeli de la manera més apta per ser viscut per la societat del seu temps.
4. L'amor a la naturalesa, que té com a fonament la contemplació del Creador i de la criatura i, en el fons, està basada en la identitat de la Veritat, el Bé i la Bellesa, i en l'accés que hi tenim, ja que estem dotats d'una intel·ligència simbòlica, la qual, unida a l'amor, pot penetrar en el santuari de la Veritat, del Bé i de la Bellesa, és a dir, de Déu.

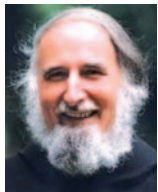
Aquests quatre punts seran completats per quatre més en el proper escrit.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No robaràs (i 2)

Encara que originàriament el setè manament es referia al robatori de persones, té també vigència, naturalment, en relació amb el robatori actual. Robatori significa pispar la propietat d'un altre.

Al manament de no robar, allò decisiu és la confiança entre les persones. Quan no hi ha confiança, quan he de suposar constantment que els altres poden violar la meua propietat, es requereixen sistemes de seguretat. Avui dia s'inverteixen enormes quantitats de diners i d'energia en instal·lacions de seguretat i d'alarma. Això mostra que, a la societat, la pèrdua de confiança li costa cara de mantenir. La manca de confiança és un dels factors de la crisi econòmica i financera que patim.

Quan els robatoris són freqüents, sorgeix un clima de desconfiança que fa impossible una bona relació mútua en tots els ordres, també en els negocis i els intercanvis comercials i monetaris.

Déu no vol que entre les persones hi creixi la desconfiança. Vol que elles es protegeixin dels lladres dissimulats per tal que puguin confiar les unes en les altres. Però l'experiència mostra que, sovint, el setè manament no té efectes. Ara bé, a mesura que perd validesa, es fa visiblement més difícil establir unes relacions confiades.

Especialment a l'evangeli de Lluc, Jesús sempre diu als seus deixebles que han de repartir llurs béns entre els pobres. Aquesta és la resposta de Jesús al setè manament. I és una resposta molt actual. Perquè robar no es refereix només als robatoris que els pobres fan als rics, sinó també a l'adquisició de riqueses injustes, una qüestió de molta actualitat. Jesús demana que aquells que tenen béns siguin solidaris amb els pobres, i només així l'imiten a ell.

Vist en sentit positiu, el setè manament podria expressar-se així: jo tinc el suficient i deixo als altres allò que han adquirit justament. I qui ha pres quelcom a un altre l'hi ha de tornar per tal que novament tingui per a ell el que és suficient. No envejo res a l'altre, sinó que m'accontento amb el que tinc, amb allò que he elaborat i que he rebut de Déu.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

3. ✠ Diumenge II després de Nadal. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustiniana); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminià, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. Dilluns. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. païla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

5. Dimarts. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan-Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac-Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista.

6. ✠ Dimecres. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

7. Dijous. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.

8. Divendres. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità).

9. Dissabte. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (gener)

General: Perquè els joves usin bé els mitjans de comunicació moderns.

Missionera: Per la unitat dels cristians i les8 persones de la cultura, perquè prenguin consciència de la unitat entre tots els cristians.

ENTREVISTA

PAU GARSABALL

Un conte de Nadal.cat

Televisió de Catalunya i el Centre Promotor de la Imatge han coproduït una pel·lícula que, per la seva temàtica nadalenca, s'ha pogut veure durant aquests dies per diferents televisions autonòmiques de l'Estat. El film, que porta per títol *Conte de Nadal.cat* —també s'ha traduït al castellà—, ha estat rodat íntegrament a casa nostra —el gruix argumental passa al Monestir de Montserrat—, sota la direcció de Ferran Llagostera. La història és una adaptació d'una peça teatral de Josep Albanell, realitzada pel guionista Pau Garsaball, que ha actualitzat el conte —li ha donat un llenguatge visual.

Per fer guions de pel·lícules amb valors cristians cal ser creient?

Cal un punt de sensibilitat, és clar. També cal no fer massa cas del món que ens envolta ni de les notícies que genera i creure que la gent encara es pot relacionar d'una altra manera. En una paraula, cal tenir una mica de fe, i aquesta és una característica molt cristiana i també molt universal.

El cinema espiritual s'ha perdut una mica?

És l'home qui ha perdut l'espiritualitat. Estem massa preocupats per la seguretat. Tot ens fa por. No confiem en la vida. L'espiritualitat vol temps, repòs, meditació, confiança, credulitat... Tot el contrari d'allò que la nostra societat ens dona. El que fa el cinema és mostrar aquesta situació. Personalment, em trobo còmode amb aquest tipus de textos perquè em permeten jugar amb un món més enllà. Només l'humor i el sentiment et permeten fugir de la realitat... i de vegades va bé fer-ho!

Amb quin personatge del pessebre se sent més identificat?

És una pregunta que pot generar respostes força esbojarrades... Però responen de manera seriosa crec que per gaudir plenament d'un fet com aquest cal un punt d'ingenuïtat. No s'ha d'intel·lectualitzar massa —com potser farien els reis o el dimoni, molt interessats perquè la cosa no funcionés. I dels àngels no n'hem de parlar, per raons òbvies; per tant, probablement em quedaria amb la figura de qualsevol pastor: gent humil, amb una sensibilitat més nua.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Educar en sexualidad responsable

Nuestros jóvenes son bombardeados con un lujurioso y apetitoso sexo que está omnipresente en su vida cotidiana: revistas espe-

cializadas, pornografía televisiva, vallas publicitarias, anuncios, telefonía erótica, etc. «Luego —escribe Josep Argemí—, una vez nuestros jóvenes están bien estimulados y bien liberados para no reprimir, ni siquiera controlar, sus impulsos sexuales, les impartimos unas únicas recomendaciones para evitar enfermedades de transmisión sexual y embarazos no deseados».

Salta a la vista que la educación sexual de la población juvenil tiene que alcanzar objetivos de más altura, contemplando la condición humana en toda su dimensión, sin caer en la mera genitalización de la sexualidad ni en la trivialización del sexo.

La educación sexual se debe impartir en familia. Es únicamente en el seno familiar donde cada progenitor sabe la clase de información que requieren sus hijos en cada edad y el mejor modo de administrársela a cada uno según su manera de ser y su nivel de comprensión. La información sobre sexualidad tiene que ser muy personalizada. Pertenece a la esfera de la privacidad, de la intimidad de la persona y no de la colectividad. No se puede dejar una materia de educación tan importante en manos extrañas —por más expertos que se hagan titular—, ya que, obviamente, el problema no reside en la educación sexual en sí, sino en quién la imparte y en su actitud en relación con su propia sexualidad y con la sexualidad ajena.

El objetivo ha de ser el sentido de responsabilidad ante la responsabilidad propia y ante la ajena.

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AL NOSTRE BISBAT

Pessebres vivents

Al llarg de tota la geografia de la nostra diòcesi es realitzen durant els dies de Nadal un conjunt nombrós de «Pessebres vivents» en els que, en cada parròquia segons les seves preferències, habilitats i possibilitats, mostren les escenes més entranyables del naixement de Jesús, els moments previs i els primers dies del diví Infant.

Junt amb el nucli essencial de la nostra fe es fan aportacions pròpies de coses típiques de la comarca, del poble o de les possibilitats geogràfiques del poble o de l'entorn.

Malgrat que ja s'estan acabant els dies de Nadal encara queden algunes representacions que es poden visitar aquestes jornades: Tivenys, Peníscola, Jesús, Tivissa, els Ports... per no parlar d'aquelles representacions més senzilles que en ocasió d'alguna activitat per a infants, a la Missa del Gall o a la Missa de Nadal es fan gairebé en totes les parròquies de la diòcesi. Des d'aquí felicitem els qui les preparen, les representen i els qui les visiten donant al Nadal el seu propi to.

CRÒNICA DIOCESANA

La Missa amb infants

Aquest curs hem començat a celebrar una Missa dedicada als infants de la catequesi, a la parròquia de Sant Jaume d'Enveja. Els anys anteriors se'ls invitava a participar el diumenge, però faltava una dinàmica apropiada per a ells, amb més participació.

En acabar el curs passat vam fer una reunió amb els pares i els vaig fer aquesta proposta, i ells la van acceptar molt bé, van dir que els acompanyarien a la Missa. Per això, vam quedar celebrar-la el dissabte per la tarda. Participen un bon grup d'infants i pares. Fem cants apropiats per a ells, llegeixen algunes lectures, les pregàries, ajuden a Missa i fan les ofrenes, i se senten actius, amb la pregària eucarística per als infants. Poc a poc es van introduint en la dinàmica de la Missa com a font de l'espiritualitat.

És veritat que els costa entendre-la, però van introduint-se de mica en mica i és ben positiu que els pares vulguin venir, perquè per a molts d'ells constitueix una gran novetat aquest fet, ja que molts no havien participat mai.

Estem en camí d'introduir-nos en el centre de la vida cristiana. Un llibret explicatiu de la Missa ha donat als pares el sentit de la celebració, del que fa l'Església i que és tan important per a les famílies que volen dels seus fills fer-los uns cristians conscients. Aquesta iniciativa pot donar bons fruits amb la gràcia de Déu.—Mn. Antonio Bordàs, rector de Sant Jaume

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El dia 21 de novembre, es reuní al Seminari el Consell Pastoral Diocesà. Després de pregar i de la salutació del Sr. Bisbe, foren presentats els nous membres del Consell en substitució dels qui havien cessat per motius personals, per trasllat o per canvi de delegat d'alguna Delegació Diocesana.

El primer tema va ser «L'Any Sacerdotal». Els membres del Consell havien rebut la documentació per poder estudiar el tema: «Carta del Papa convocant l'Any Sacerdotal» i un «Vi-deomissatge del Sant Pare» adreçat als sacerdots.

El Sr. Bisbe va fer una exposició del tema i a continuació s'obrí una pluja d'idees donant resposta a les preguntes que s'havien formulat a l'Ordre del Dia per ser estudiades:

1. Els fidels laics, com viu la comunió eclesial amb els vostres sacerdots?
2. Què cal fer per millorar la col·laboració entre preveres i laics?
3. Què podem fer per potenciar una millor valoració del Ministeri sacerdotal?

Respecte a la celebració de l'Any Sacerdotal, el nostre bisbat ha programat les següents accions:

—El dissabte, 6 de març, trobada diocesana al Seminari a nivell de totes les parròquies.

—Per Pasqua, peregrinació a Ars.

Després es passà al segon punt: la comunió eclesial de béns, a càrrec de Mn. Josep Ma. Membrado, vicari episcopal d'Economia. L'exposició es basà amb una proposta sobre el *creixement en la comunió de béns*. Fou molt enriquidora i se seguirà estudiant aquest tema importantíssim en la nostra església diocesana.—M. Joana Querol, secretària del Consell Pastoral Diocesà.

Ja som 250 oferents

L'any passat vam començar a animar als diocesans a oferir un dia al mes pels sacerdots i seminaristes. Hi ha hagut una gran resposta, però encara hi faltes tu.

Què heu de fer si voleu ser oferent?

Escull un dia del mes, el que vulguis, per exemple, un dia que et sigui significatiu.

Aquest dia ofereix tot el que facis: treball de casa, catequesi, estudi, cuidar un malalt, participar de l'Eucaristia, ajudar a la parròquia, la pregària personal,... pel sacerdot de la teva parròquia i per un mossèn i un seminarista que nosaltres t'assignarem.

INSCRIU-TE!

Envieu les vostres dades i us direm per quin mossèn i seminarista de la diòcesi heu de pregar.

INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms _____
 Adreça _____
 Poble - Parròquia _____
 Telèfon _____
 Correu electrònic _____
 Dia del mes per fer l'ofertament _____

Envieu les vostres dades a l'adreça:

Grups de Pregària Sacerdotal
 Seminari Diocesà de l'Assumpció
 c/ Accés al Seminari, s/n. 43500 Tortosa
 Tels. 977 440 200 / 679 371 261
mossenjavier@gmail.com

PALABRAS DE VIDA

Un desafío histórico

La crisis económica está agravándose todavía en nuestro país, con la destrucción de empleo y subsidios que se agotan. Quienes tienen la responsabilidad de lograr una solución a este drama no están acertando en las decisiones. Y causa sorpresa ver algunas de sus prioridades a la hora de gobernar en esta situación. Una de ellas, es convertirse en «administradores» de las tradiciones culturales y religiosas de nuestro pueblo. Ahí está la propuesta parlamentaria de eliminar el Crucifijo de los lugares públicos. Una propuesta que choca con ese espíritu que se quiere impulsar de alianza de civilizaciones y de tolerancia, y que revela una visión agresiva de la laicidad, que niega la contribución que la religión puede aportar en la creación de un consenso ético fundamental.

Otra prioridad para nuestros políticos, en medio de las dificultades económicas que viven muchas familias, es la rimbombante nueva ley del aborto. Ésta,

entre otras cuestiones, incluye un plan de educación sexual y reproductiva fundamentada en la ideología de género, sin arraigo en la verdad del ser humano. Así, el Estado se erige en el principal educador de las conciencias, por encima del respeto debido a los padres y a la persona concreta del niño o adolescente. Una educación que se quiere implantar en todos los niveles educativos, de manera obligatoria y sin posible objeción de conciencia.

Nos encontramos, pues, ante un gran desafío histórico al que hay que responder. Al respecto, son muchas las instancias de nuestra sociedad que han manifestado su negativa a estas propuestas, mostrando que la palabra no la tienen únicamente los parlamentarios ni los gobernantes. Sin embargo, también hay que decir que este desafío manifiesta que los tiempos han cambiado y que los cristianos nos encontramos en una nueva situación que exige una respuesta. En este sentido, «el verdadero camino con-

siste en buscar con serenidad cuál debe ser nuestra respuesta como cristianos para que las generaciones futuras puedan seguir creyendo en Dios y encuentren en Él y en la moral cristiana la referencia segura y verdadera que la salve de la incertidumbre y de la degeneración» (*Católicos en la vida pública*, 86).

A pesar de todas las dificultades esta es también la hora de Dios. Precisamente los desafíos actuales nos llevan a centrarnos en lo esencial y buscar nuevas formas de presencia de los cristianos en la vida pública, tal como se ha puesto de manifiesto, tanto con la presencia en las calles como a través de Internet, como también, sobre todo, en el esfuerzo constante por mantener aquellos valores y convicciones que ennoblecen nuestra vida y que nos llevan a vivir las grandes realidades humanas a la luz de Cristo.

† **Javier Salinas Viñals**
 Obispo de Tortosa